

Милица Михајловић

КОЛЕНА

Клечимо на кукурузу откад смо исклијали
мој брат и ја, један уз другог, један до другог...
Опрости нам, мајко, што смо српска колена!
Код нас је обичај да и деда и унук иду у рат.
Опрости нам, мајко, што немају колена!
И што их хумус наткриљује кô кукавица
огњиште
кад се ватра угаси...
Виримо из подераних чакшира
као што Косово извирује са наше карте.
Опрости нам, мајко, што Уроша нејаког
наследисмо колена!
И испод женских скута, с којих капљу сузе
што их је натопила историја, виримо...
Опрости нам, мајко, што од свих светских
језика
наш има највише синонима за плач.
И што смо умазани блатом,
и што наша деца не смеју да се играју рата,
и што своја колена нису ишарала темперама
него крвљу.
Опрости нам, мајко, што је наша једина
уметност мржња!
И што деценијама већ не постимо,
и што мислимо да је срећа већа кад се запали
већа свећа.
Опрости нам, мајко, што не клечимо пред
правим олтаром!
Једино нам никад, никад, немој опростити
што смо патњу, сиромаштво и лепоту
преносили с колена на колена!